

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

12. Decem caussæ, ob quas, Christus ejectos demones porcos immisit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

ad præceptum eius cedere cogentur) haud obſcurè indicant, ſe eum pro Deo habuiſſe, à quo ſolo tantopere poterant cruciari, & torqueri ante tempus, hoc eſt, in gehennam mitti, extra quam quidem ſua ſecum ſupplicia circumferunt, minùs tamen puniuntur nunc, quia & vagandi per mundum, & hominibus nocendi poteſtatem habent, quam non ſunt poſt diem iudicij habituri.

Matth. 8. 29 Hinc clamauerunt, dicentes: *Quid nobis, & tibi, IESV Fili DEI? Niſi huc ante tempus torquere nos? dum inuitos eiſcis, & nouo cruciatu addito exire hinc cogis. Hinc ijdem daemones, rogabant eum, dicentes: Si eiſcis nos hinc, mitte nos in gregem porcorum, & non in abyſſum, quo ſuo, hoc eſt, iudicij extremi tempore mittentur.*

Iob. 30. 22. Potest autem vel hinc intelligi, infernum eſſe *terram miſeriae, & tenebrarum*, & magni horroſis, cum ſuperbi illi ſpiritus, in iſtis porcis, ſordidiſſimis & foediſſimis animalibus, quam in illo, malint habitare. At cur petierunt, vt mitterentur in porcos? Eſſi enim in abyſſum non eſſent miſſi, tamen in montes, aut in vaſtam aliquam ſolitudinem potuiſſent mitti, ſicut *Raphaël Angelus apprehendit demonium, & reliquit illud in deſerto ſuperioris Egypti*. Duæ cauſæ ab Authoribus afferuntur. Nam D. Chryſoſtomus exiſtimat, daemones hoc idcirco petuiſſe, vt incolæ illius ciuitatis, porcorum affecti damno, Chriſtum non reciperent: qui ſanè, ob id ipſum damnum, *rogabant eum, vt tranſiret à finibus ſuis*. Cum qua cauſa, non pugnat illa altera; quòd daemones odio hominum id fecerint, quorum corporibus ſi nocere non poſſunt, ſaltem iumentis, pecoribus, alijsque bonis nocent. Atque hanc cauſam indicauit Magnus ille Hilarion, quando è camelo ſatanam exturbauit: qui id non ſolùm exemplo Iobi, ſed etiam ex hoc loco docuit. Et malitia ipſa diaboli facilè perſuadet, quidquid ille petit, id eum in exitium hominum petere.

XII.

At verò cur ei Chriſtus annuit? Rupertus putat, Iudæos eius regionis, contra legem porcos habuiſſe; atque idcirco Chriſtum illos, in qua re peccabant, in ea & mulctare voluiſſe. Quæ reſponſio bona eſſet, ſi non Iosephus ſcriberet, Gadaram, & alias vicinas ciuitates Græcæ religionis fuiſſe, ideoque & porcos habuiſſe. Eſſi enim Gadara propriè ad regnum Iudææ pertinebat, tamen à Cæſare fuerat Græcis ad habitandum attributa. Quia
verò

S Hieronym.
in vita S. Hilarionis.

Ioseph. li. 17.
antiq. cap 13.

verò non solum in Græcis, verum etiam in Latinis ciuitatibus multi Iudæi habitabant, illorum causa Christus eò iuit, tamquã ad oues, quæ perierunt, domus Israël. 2. Itaq; Hilarius ait, dæmones in porcos immisos, Sadduceorum causa, qui spiritus esse negabant, sic enim reipsa experiebantur, spiritus esse. 3. D. Chrysostomus, Theophylactus, & Euthymius afferunt hanc; Vt, qui à dæmonibus liberati fuerant, beneficij magnitudinem agnoscerent, videntes quanta dæmonum malorum multitudine essent liberati. 4. Vt sciremus, ne in porcos quidem, nisi Deo permittente, dæmones habere potestatem. 5. Vt liberati, quid ipsi essent passi, agnoscerent, nisi à Christo seruati essent, si viderent, porcos, simul atque in eos dæmones ingressi essent, in mare fuisse præcipitados. 6. Vt appareret, quanta ex vno homine dæmonum multitudo eiecta esset; cum totum porcorum gregem impleuerit. 7. Vt constaret, dæmones in hominibus porcorum more viuentibus libenter habitare. 8. Adde, vt ostenderetur suauitas Dei in gubernando. Cum enim etiam dæmoni liberum arbitrium dederit, violentum videretur, semper impedire, quod diabolus naturaliter potest, & optat sumo opere; ideò finit illum quoque aliquando perficere, quod petit. 9. Vt hinc manifesta fiat in genus humanum Dei clementia & bonitas, quia vtrique dæmon in hominibus, quàm in porcis habitare maluisset. Hoc igitur, non illud permisit; quia si quantum vult & potest diabolus nocere permitteretur, nemo illæsus esset; immò omnes possideret, & in mare præcipitaret. 10. Vt potentia Christi eluceret, qui non solum potuit rota agmina dæmonum expellere, sed etiam pellere, quò voluit. *Cum fortis armatus custodit atrium suum, in pace sunt ea, quæ possidet. Si autem fortior eo superueniens vicerit eum, uniuersa arma eius auferet, in quibus confidebat, & spolia eius distribuet.* Significauit igitur Christus, & sese esse omnibus spiritibus fortiozem, & dæmonem sibi prorsus esse subiectum ac sublegem, nec quidquam posse, sine sua licentia. Deo enim dæmon (eadem est ratio de ceteris morbis) subseruit, sicut licitor, vel carnifex Principi, teste Augustino. Quemadmodum autem potentia Dei elucet in hominibus reis affligendis, morboque denuò, atque ipsi spiritibus

Matth. 15. 24.

Luc. 11. 21.

S. Augustin. in Psal. 77.

M m 2

malis

malis liberandis; ita multò magis eadem potentia eminet, dum per morborum flagella, eosdem sanat, & à vitijs ad frugem acque in viam virtutis reducit. Potens enim sapientia, & sapiens potentia est, per ipsos morbos sanare. Immò clemens iustitia est, ita affigere lecto, & affligere, vt morbus ipse fiat medicina. Nam etsi propter primi hominis peccatum omnes, & multi etiam ob sua peccata morbis mortique sint objecti; ita tamen ægrotant, vt ipsa sua infirmitate, dum pœnam tolerant, culpæ admoneantur, maleque acta corrigant; vel si ipsi sunt obstinati, alios exemplo suo doceant sapere.

CAPVT XXVII.

Undecima morborum causa, Bonitas & Misericordia DEI, peccatores, per morbos, ad pœnitentiã vocantis, aut à peccatis expiantis.

I.

HX pœna humano generi, tam in primo parente, quàm in posteris eius inflictæ magnitudine clarè apparet, non solum quanta sit peccati iniquitas, sed etiam quantum illa DEO displiceat, qui peccantibus tantopere irascitur, vt non solum sæpe singulos transgressores peculiaribus morbis castiget, verum etiam, ob vnius hominis delictum, totam plectat vniuersitatem. Duo autem significat ira DEI. Primò, per iram & indignationem, inquit Damascenus, intelligimus voluntatem ipsius, odio vitij flagrantem, illudq; auersantem: nam & nos ea, qua cum voluntate nostra pugnant, odio habentes in iram prorumpimus. Deinde ira ipsam de impijs sumptam vindictam significat, vt docet S. Augustinus. Quare Didymus monet, iram non esse affectionem, aut perturbationem in DEO manentem, cum Moyses dicat: *Misisti iram tuam, qua deuorauit eos; nam ira, qua affectio est, non mittitur: est enim irascibilis anima facultas: sed iram vocat, miseriarum ac dolorum in malos inductionem.* Auersatur igitur DEVS peccatù, & illud grauissimè punit, vel, vt non peccemus, vel, si peccauimus, vt ardentibus votis iram illius mitigemus, & dicamus, cum Dauide: *Domine, ne in furore tuo arguas me, neq; in ira tua corripas me.* Idcirco enim pœnas miratur, & infert, vt alios à peccato

Damascen.
lib. 3. cap. 14.

S. Augustin.
lib. 3. contr.
aduersarium
legis & Pro-
phetar. c. 20.
Didym. in
Psal. 6.
Exod. 15.

Psal. 6. 1.